

at betale 50 Øre, ville holde deres Hunde bundne. Der er dernæst den særegne Omstændighed derved, at det vil let komme til at gaa saaledes, at de store Gaarde blive fri for at betale Hundeskat, og Arbeidsmænd og Husmænd, som holde en lille Hund, hvorpaa den rørende Beskrivelse, som den sidste ærede Taler gav af Forholdet mellem Hunden og Mennesket, ret godt passer, ville synes, at det er Synd at binde deres lille Hund, saa at mange Steder faar man det Forhold, at paa samme Gaard er der en Væntehund, og Gaardmanden slipper for at betale Skat af den, medens hans Arbeidsmand, som har en lille Hund, som han af Mennesketjærlighed holder løs, ikke bliver fri for Skat. Gaardmanden holder en løs Hund og en Væntehund og betaler 50 Øre for dem begge, men Husmanden, som har en lille Hund, der ikke nær naaer de 16 Tommer, maaske ikke halvt saa mange, kommer til at betale ligesaa Meget i Skat for denne lille Stabning. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte finde sig foranlediget til at lade den første Del af § 6 udgaa. Ogsaa med Hensyn til § 7 har jeg et Par Bemærkninger. Efter denne Paragraf skulle Gierne af de Hunde, som den ærede Ordfører karakteriserede som stadefro, glubste, uopdragne og ubehagelige Hunde i Modstætning til dem, der ikke gjøre Skade, idømmes Bøder af 2—100 Kroner. Jeg kunde ønske, at der stod i Lovforslaget, hvem denne Bøde skal tilfalde. Der staar nemlig i § 3, at den der omtalte Bøde tilfalder Politifaksen, men der er ikke talt om, hvem der skal have Bøden efter § 7. Jeg vil henstille, om den ikke ogsaa kunde tilfalde de Fattiges Kasse. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at det Spring, som er mellem disse Bøder fra 2 til 100 Kr., er meget stort. Man har naturligvis hentet det fra den menneskelige Forbryderverden, og der kan der ganske vist være Grund til at aabne et Spillerum; thi naar Mennesker gjøre sig skyldige i et og andet, er der mangfoldige psykologiske Momenter og meget andet at overveje, som kan bewirke, at En kan ifalde en lille, en Anden en stor Bøde, men saaledes gaar det ikke med Hundene. Det bliver overordentlig vanskeligt, forekommer det mig, for en Dommer, naar han skal dømme i en saadan Sag, at bestemme, hvor stor en Bøde han skal idømme. Skal han afgjøre det efter, om det er en stor eller en lille Rift, Hunden har tilføiet en Frakke eller et Par Ventklæder, eller om den har sat een eller flere Tænder i? Jeg vilde meget nødig dømme i den Slags Sager, thi man kan jo ikke gaa ind i Hundens Karakter

eller tage Hensyn til hele dens Opdragelse og Udvikling, eller om der er andre undskyldende eller skjæpende Omstændigheder med Hensyn til Straffens Bestemmelse. Alle disse Hensyn kan man tage, naar der er Tale om Mennesker, der skulle idømmes Bøder, men ikke naar der er Tale om Hunde. Den eneste Mulighed, jeg kan tænke mig til at komme ud af dette lille Dilemma, er, hvis man vil sætte i Loven, at Bøderne skulle være forskellige efter Folks Evne til at betale. Det er jo indlysende, at naar f. Ex. en Husmand skal betale 2 Kr. i Bøde for sin Hund, er det forholdsvis en meget haardere Straf for ham, end naar en, lad os sige rig Gaardmand, for ikke at sige Gaardmand i Almindelighed, hvad der maaske ikke vilde være rigtigt, eller Godeier skulde betale den samme Straf. For dem vilde det blive en forholdsvis langt mildere Straf end for den fattige Mand. Det er altsaa den Henstilling, jeg vil tillade mig at gjøre til det ærede Udvalg, om det ikke vil affatte dette Punkt lidt tydeligere. Jeg skal dernæst gaa over til det andet Stykke af § 7, som handler om de ubehagelige Hunde. Der staar altsaa, at de Hunde, som forulempe Folk ved at fare imod dem eller gjøende at forfølge dem, eller som forulempe Kreaturer paa Marken, skulle betale Bøder. Det er meget rigtigt, men der er Noget, som mangler her. Det er ikke alene Folk, som Hunde kunne overfalde, men ogsaa Kjørende og Ridende. Der er Hunde, hvis Specialitet det netop er at overfalde Bogne og Ridende. Enhver, som har opholdt sig længe paa Landet og har været Ruff jævnlig, kjender i hele sin Omkreds de Steder, hvor man skal passe paa at holde godt paa sine Heste, hvis man ikke skal blive klyet i Grøften af en eller anden Hund. Jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vil indsætte i det andet Stykke af Paragrafen, at ogsaa Kjørende og Ridende skulle være i Fred. Der er jo Mennesker paa Bognene, og der afstedkommes sikkert langt flere Ulykkestilfælde ved Overfald af Hunde paa Bogne end ved, at Hunde overfalde gaadene Personer. — Jeg kommer til Slutning til den Paragraf, som min ærede Kæbe (Brandes) betegnede som Sædelighedsparagrafen, og jeg kan ikke gaa saa let hen over den, som det ærede Medlem gjorde. Jeg haaber, at jeg ikke skal komme til at vække Anstød hos Nogen, men jeg maa gaa lidt næriere ind paa hele dette Forhold. Denne Paragraf handler om, at Hunde af et vist Kjønn — det svagere — skal være indespærrede en vis Del af Aaret. Det er en stor Stam, jøre-